

„...hogy mindnyájan egyek legyenek...”

„De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek én bennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, én bennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.”

(János 17, 20.)

Az idő szorításában egyre hangsúlyosabbakká válnak az Úr Jézus szavai, és világosan láthatjuk, milyen óriási veszedelmet jelent a gyülekezetre, az egyházra nézve „a széthúzás bármely formája”. Nemcsak az egymással való aktív szembenállás; a csendes, passzív visszahúzódnás és távolságtartás is lehetetlenné teszi küldetésünk teljesítését.

Két nagyon fontos oka van annak, hogy egyek legyenek, akik az Ő követőinek vallják magukat. Először is, az Úr Jézus szavait idézve: „**hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.**” Milyen gyakran problémázunk az Isten nélkül élő emberek keményszívűségén, közömbösségén, érdektelen rohanásán; pedig mi annyira szeretnénk bizonyítani nekik, hogy „**úgy szerette Isten e világot**”... de ők csak rohannak tovább. Az Igéből világosan kitűnik, hogy ennek az okát a „mi oldalunkon” kell keresni. Szembe kell néznünk az Ige igazságával, és nagyon komolyan meg kell vizsgálnunk személyes életünkben ezt a dolgot! Mindenképpen nekem kell készen állnom arra, hogy „egy legyek” a testvéreimmel, s minden egyéb elvárásom, csak elodázza azt, hogy igazán „egyek legyünk”, és ezzel együtt pedig megtudja a világ, hogy kicsoda Jézus Krisztus.

Másodszor, a feladat megvalósításában Krisztus teste minden tagjának összehangolt módon részt kell vennie. A nagy küldetés nem egy embernek, vagy egyeseknek szól – mindannyiunk megbízása ez, és a teljesülés felelőssége is mindannyinké. Ideig-óráig el lehet bújni mások háta mögött, de végül is számot kell adnunk arról, hogy odaszántuk-e magunkat mindenestől arra, hogy „egyek legyünk”. Könnyebb az eredménytelenségért a másikat, vagy a többieket okolni, mint őszintén belátni a magunk hiányosságát!

Szeretném mindenkinek szeretettel ajánlani: **ebben a hónapban** különös módon tartsunk önvizsgálatot az eggyé válás kérdésében.

Adjon ehhez erőt a drága Szentlélek!

– Mj –

Küldetés

Aki a sötétben indul,
Lámpást vigyen magával.
Erős legyen annak szíve
Ki küldetést ma vállal.

Kevés a szó. A tett se sok.
Kell hát a teljes élet.
Mit ér a sok haszontalan,
Elillanó ígért!

Ki másnak is adni akar,
Legyen gazdag szívében.
Fusson, aki látja a célt,
Hátra soha ne nézzen.

A láng ellobban hirtelen,
De a parázs felizzik,
Ha fúj a szél... Az életed
Legyen tűz mindhalálig!

Ha a tömeg közé indulsz,
Békét vigyél magaddal,
És tiszta, mély szeretetet.
Szívvel szeress, ne szájjal.

Légy ízes mindig, mint a só.
Világíts, mint a mécses.
Igazodj formáló Urad
Baráti, jó kezéhez.

Gerzsenyi Sándor

Neked hogy jó?

Adolf Sarasin bázeli lelkész meggyőző erejű bizonyágtevője volt Jézus Krisztusnak, akinek nevéért fiatalabb korában sok gúnyt és üldözést kellett elhordoznia. Akik életében ismerték őt, és öreg korában is gyakran körülötte lehetek, lényegre ragyogóbb és legvonzóbb vonásának a hálát találták. Egy jelentéktelen kis figyelmesség, vagy bármilyen jele Isten hűségének, emberek szeretetének, olyan boldoggá tette őt, mint egy kicsiny gyermeket. Szerettei írták elköltözése után:

Édesapánk a gyermeki, túlradó hála megtestesítője volt. Olyan jóleső volt ezt minden újabb alkalommal megtapasztalni! Ha nyáron a szabadban tölthettünk vele néhány napot, teljes szívvel élvezte Isten csodálatos teremtett világát. Ha a nap sütött, a színek és fények gyönyörködtették. Ha eső esett, a körülötte élő emberekkel való érintkezésben talált örömet. Ezt az alázatos, hálás lelkületet megőrizte földi élete végéig. Amikor gyermekei körében ünnepelte nyolcvanharmadik születésnapját; gyenge testi állapotban, de Isten iránti, szívéből fakadó hálával ezt mondta:

– Mindig az volt az alapelvem, hogy **nekem úgy jó minden, ahogyan azt Isten rendeli.**

Fáradt volt és korán lefeküdt. Hirtelen harsonahangokat hallott. Az ifjúsági kör harsona kórusa köszöntötte születésnapján néhány szép énekkel. Mélyen megrendítette és zavarba hozta ez a szeretet, és így szólt:

– **Én ezt igazán nem érdemlem meg!**